У цьому номері

★ *Як одна бабуся словник збагатила... (Стор. 2).*

★ *Про рідкісних умільців та байдужість — теж рідкісну. (Стор. 4).*

★ *Про впертих директорів та невмілих учителів і взагалі про те, як діти залишаються без політехнічної освіти. (Стор. 6 — 7).*

★ *Як один начальник міліції квартиру „подарував“. (Стор. 10).*

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Земна куля. — Це мені подобається.

перець

№ 9 (428). РІК ВИДАННЯ XX Ціна 1 крб. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1960

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Будяк (до кукурудзи). — Теж мені королева ланів!.. У цьому колгоспі я король!

ПЕС БАРБОС І ПОВЧАЛЬНИЙ КРОС

До озер, через луги,
Там, де верб зелені шати,
Йшли природи вороги —
Браконьєри-торбохвати.

Поспішали мимо плес
За Гаврилом-здоровилом.
Збоку біг цибатий пес,
Дресированій Гаврилом...

Що не крок — тріщить лоза.
Йдуть, нема на них холери!
Ось і озеро-краса.
І спинились браконьєри.

Підзівавши двох Микол,
Одігнавши пса рудого,
Дістає Гаврило тол
І дружкам говорить строго:

— Киньте к бісу цигарки
І замріть у цій хвилині,
Бо, як бахне, — на шматки
Рознесе вас по долині.

Прикріпив Гаврило Щур
Тол на палку-закидалку,
Підпалив бікфордів шнур
І жбурнув на воду палку.

Ліг на землю на живіт
І простяг тремтячі руки.
П'ять хвилин — і гримне світ!
І спливуть соми і щуки!

Але світ не без чудес
(Не забуть їм ту рибалку!):
Як уздрів служака-пес,
Що хазяїн кинув палку,—

Гавкнув хрипло — і туди:
Діставати, як привчили!
Палку — в зуби... і з води
Пре до берега щосили!

Пре на них... А шнур горить!..
Торбохватам не до рибки:
Щур «Ой, боже!» верещить,
В двох Микол волосся дибки!

Двоє в майках і трусах,
Щур Данило в тілогрійці —
Чешуть так, що глянуть страх!
Хоч записуй в олімпійці!

Шнур згоря! Сильніше «крос»!
Озирнуться торбохвати —
З вибухівкою Барбос
Наступа уже на п'яти!

Марафонську «боротьбу»
Тим скінчили браконьєри,
Що залізли на вербу
І притихли, мов тетері.

Під вербою став і пес.
Кинув тол
й махнув ганяти...
Мить... і дим аж до небес!
Бахнув тол гучніш гармати!

Бахнув так, що їх труси
Над вербою закружляли,
Що суконні картузи
З неба й досі ще не впали.

Бахнув так у всі боки,
Що тікали з лугу коні,
Що здригнулися шибки
У міліції в районі,
Що хрестились на траві
Два Миколи і Гаврило.

Хтось питав їх:
«Ви живі?»
Ті не чули. Поглушило!
Сполошилося село,
Збіглись діти до левади.
Лиш нікого не було
Ні з району, ні з сільради.

Там «воюють» на словах,
Шлють з міліції папери...
А в озерах і річках
Нищать рибу браконьєри!

Степан **ОЛІЙНИК.**

„БІЛОКРАДИ“

Ні, не вдавайтеся до словника. Там ви цього слова не знайдете.

Слово це подарувала світові стара малописьменна жінка.

— Білокради! — сердито вигукувала вона, розмахуючи жмутом папірців. — П'ять місяців ганяли мене за цими документами. А вони нікому непотрібні.

Нелегко догадатися, кого мала на увазі старенька.

Звичайно ж, бюрократів!

І скільки не б'ють бюрократа, скільки його не лупцюють, а він, виявляється, куди живучіший, ніж дехто гадає.

Бо він, як ніхто, вміє пристосуватися до середовища.

Важко, приміром, уявити собі бюрократа в середовищі працівників народної освіти. Проте давайте не будемо поспішати з висновками, давайте краще глянемо, що зараз діється в Катеринопільському райвідділі народної освіти, Черкаської області.

— Так ви вдова? — допитується працівник райвно у жінки, що прибула з села.

— Удова.

— І синок-школяр, значить, у вас є?

— Є. Оце ж саме про нього і клопочу. Сказали мені в школі, що таким, як він, школярам-півсиротам щомісячно виплачують по 40 карбованців.

— Правильно вам сказали. І вашому синкові виплатимо. Звичайно, коли матимемо на це належні документи.

— Які?

— Візьміть папірця і записуйте. Документ перший: заява особи, що бере дитину на патронування.

— Вибачте, але при чому ж тут патронування? Я ж про рідну дитину клопочу.

— Неважно. Форма однакова. Записали? Тепер запишіть другий документ: умова на патронування. Підете в сільраду, там вам усе роз'яснять. Третій: виписка з свідоцтва про народження. Четвертий документ: довідка з лікарні. Записали? Пишіть далі. П'ятий документ: довідка з школи (вказати, в якому класі та як навчається учень). Шостий: довідка з колгоспу або установи про зароблені в 1959 році гроші або трудодні.

— Уже все?

— Сказали! Грошову ж операцію оформляємо, тут усе як слід обгрунтувати треба. Так, на чому ми зупинилися? А-га. Документ сьомий: довідка-характеристика сільради. Восьмий: рішення виконкому сільради про надання допомоги. Єсть?.. Документ дев'ятий: акт обслідування матеріально-побутових умов. Десятий: контрольний листок з райсоцзабезу. Одинадцятий...

До одинадцятого документа не дійшло, бо жінка махнула на все рукою і пішла з кімнати.

Та не в усіх такий характер. Інші вдови терпеливіші. Вони несуть папероплонникові з Катеринопільського райвно документи, які, відверто кажучи, так потрібні йому, як корові панікадило.

Сказано ж, що за чиєюсь головою нема ногам спокою... Та коли б тільки ногам! А скільки людям мороки завдано, скільки дорогоцінного часу у них вкрадено

Недарма ж ота старенька нарекла подібних діячів «білокрадами».

Про «білокрадів» не співають урочистих пісень, але пишуть урядові постанови. І в них, між іншим, чітко сказано: «усунути канцелярсько-бюрократичні перекручення, що виявляються у вимогах від громадян різного роду довідок, характеристик та інших документів, подання яких не викликається необхідністю...»

Та що до цього бюрократові! Його хлібом не годуй, а подавай «бамагу».

Б. **ГРИГОРЧУК.**

НЕПОПРАВНИЙ

Справедливі скарги трудящих викликають необгрунтовані вимоги зайвих документів і довідок при вступі до учбових закладів, звільненні з роботи, одержанні відпустки, влаштуванні дітей в ясла і дитячі садки...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Стать?.. Одружений?.. Скільки дітей?.. Що робив до 1917 року?..

●

ПРОГАДАВ

Поцупив тихенько у пізнюю пору
Лука борошенця мішок,
Додому заніс з громадської
комори
І в хижі замкнув на замок.

А вранці дружина забігла до хати
І лаяти стала Луку:
— Ти, іроде, нащо вночі хімікати
Засипав у нашу муку?!

В. **НЕМИРИЧ.**

Цибуля

Зустріч була хвилюючою.

— Скільки літ, скільки зим!

— От так сюрприз!..

— Невже це ти, Миколо?

— Та я ж, Пилипе, я! Власною персоною...

Друзі плескали один одного по плечах.

— Ну, як же ти живеш? — захоплено вигукнув Микола.

— Та живу, — відповів Пилип, примруживши. — Непогано влаштувався... Женився — ти знаєш...

— Справді, як швидко час летить! — продовжував Микола. — Здається, ще недавно разом сиділи за конспектами, зубрили, тремтіли, щоб на семінарі не викликали... За Вірою разом упадали. А нині вже Пилип не Пилип, а Пилип Йосипович Жвачка. А Віра — його дружина... Дивно якось...

— Ну, для тебе-то він завжди залишиться Пилипом... Да-а... Чого ж ми стоїмо серед дороги? Може, зайдемо до мене?.. Правда, не знаю, чи є Віра...

Віра була вдома і зустріла гостя привітно, але якось стримано. За цих кілька років вона майже не змінилася, тільки в великих блакитно-зеленкуватих очах з'явилося щось таке, чого раніше Микола не помічав.

— Знайомити вас, здається, не треба, — байдуже кинув Пилип, прямуючи до свого кабінету. — Ось так, браток, і живемо...

— Чудово, — тільки й мовив Микола.

Тимчасом Пилип Йосипович, відкликавши Віру, щось наказував їй. До гостя долітали окремі фрази.

— Підскоч у магазин і купи там дещо... Не здумай брати горілки. Пляшечку вина. Можеш ікри кабачкової взяти... Словом, роздивися сама. Сім раз відмір, а раз відріж... На, ось, тобі четвертну, купи все, що треба... Не забудь тільки здачу мені віддати, а то ще загубиш, як торік...

— Скільки ти вже будеш нагадувати про того карбованця?! — роздратовано запитала Віра.

— Цеглина до цеглини — будинок. Копійка до копійки — капітал!

Коли Віра почала збиратися, Микола раптом підвівся з крісла:

— Давай краще я сам збігаю, а Віра тимчасом...

— Жінкам, браток, воно корисно іноді провітритися...— перебив гостя Пилип, неприємно зиркнувши на дружину. — А моя Віточка завжди з задоволенням бігає у магазин. Для неї це наче фіззарядка.

Поки Віра ганяла по місту, друзі повідали один одному немало новин, згадуючи інститут, однокурсників. Багато з них займали нині солідні посади.

— Я на свою фортуну також не скаржусь, — підсумував розмову Пилип. — Живу, як бачиш, у злагоді і в достатках...

Розмову перебив дзвінок. Віра повернулася додому, обвішана покупками. Пилип побіг їй назустріч, а через хвилину з кухні доносився його холодний голос:

— Пошли дурня богу молитися, він і лоба розіб'є... Ну, хто тобі казав брати це вино? Воно ж по чотирнадцять п'ятдесят...

— Не було іншого, — відповіла Віра. — А шукати я не мала часу, бо поспішала.

— Хто спішить, той людей смішить. Могла заглянути ще в один магазин. Адже не перевтомилася, вдома сидячи... А що це за консерви? У нас же не весілля. Треба було краще купити бичків, вони набагато смачніші і дешевші.

— Пилипе, я так більше не можу!

— Ну, гаразд, потім поговоримо на цю тему. Зараз приготуй щось на стіл. Тільки всього зразу не став. Краще спочатку подати салат та ікру... Ні, ікру, мабуть, потім, коли вже черв'ячна заморить. А то, сама знаєш, чоловік з дороги, апетит має добрий... Ага, мало не забув. Здається, вчорашньої картоплі ще трохи залишилося. Підігрій її...

За кілька хвилин на столі з'явилися тарілки з закускою. Пилип почав наливати вино, Миколі він налив повну чарку, собі ж лише половину.

— А Вірі? — нагадав Микола.

— Я сама...— простягнула руку до пляшки.

— Вона у мене, браток, не п'є... Да-а. Не вживає. Жінкам це не до лиця. Хай уже ми, мужчини, іноді грішимо. Правда, я також дивлюся на цю справу тверезо. Медицина, браток, не ре-но-мен-дує, а в мене серце щось тее... Але ти, Миколо, на нас, хворих, не зважай, а випий, закуси! Не соромся, почувай себе, як вдома... Віро, мені, якщо можна, принеси, будь ласка, цибулину до картоплі, я цих делікатесів не люблю...

А за хвилину Жвачка з апетитом їв цибулю з картоплею, аж луна йшла по кімнаті. Тільки згодом він помітив, що друг його ні до чого не доторкнувся.

— Бачу, що й ти такий же п'яниця, як і я. Колись, здається, ти любив у пляшечку заглянути?.. Віточко, заховай, будь ласка, вино. Ми ще завтра пригостимося. З чарок також вилий у пляшечку, щоб градусу не вивітрилися. Тільки не розлий на скатертину, як на тій квартирі...

У цей час, наче навмисне, на підлогу впала чарка і розлетілася на дрібні скалки. Пилип від обурення аж пополотнів, але, зустрівшись з пильним поглядом Миколи, тільки скривився:

— Е-е-е... На щастя, кажуть...

На Віриних щоках покотилася непрошена сльоза. Поглянувши на Миколу, Віра миттю змахнула її пальцем і намагалась посміхнутися, але посмішки не виходило...

— Цибуля...— тільки й мовила Віра і вибігла з кімнати.

Сидіти далі Микола не міг. Йому раптом стало нестерпно душно.

Сергій **РУДИК.**

м. Львів.

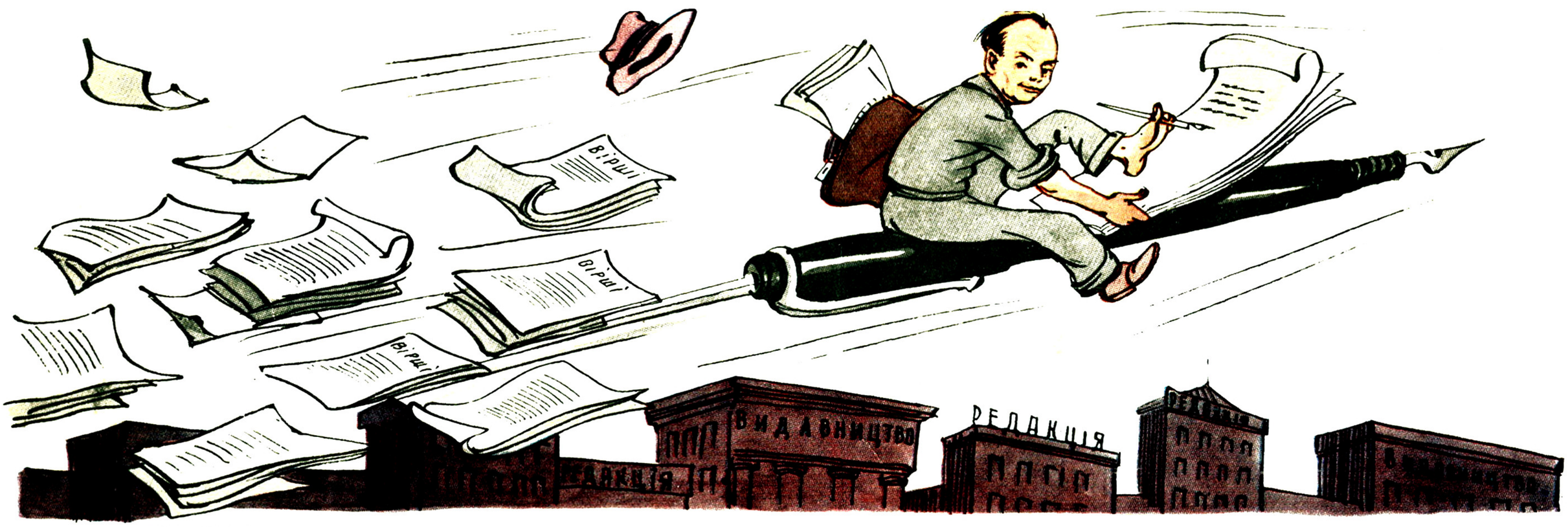

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Продукція лірична, швидкість космічна.

БУДНІ ОДНІЄЇ КОНТОРИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

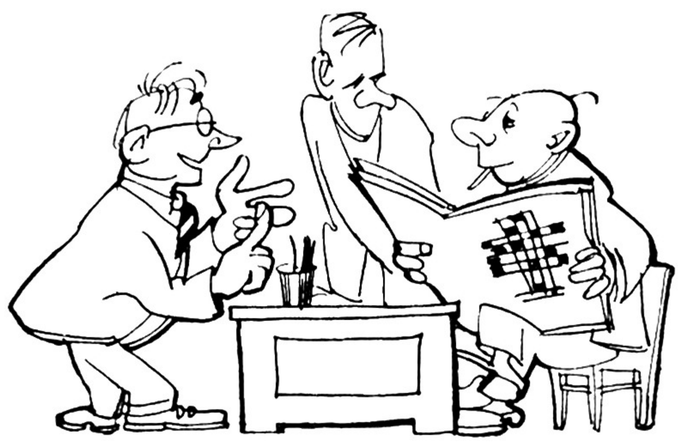

— Мені до зарізу потрібен ще один працівник.

. . . . . .

— О, тепер працювати можна!

ДАВАЙТЕ РОЗБЕРЕМОСЯ!

„ПОКЛАСТИ КРАЙ!“ А МОЖЕ, ВЧИТИ?

Кажуть, був такий надзвичайний умілець-пічник, що з великої любові до своєї майстерності навіть... їв глину.

Замісить глину на теплій воді, та так, що вона аж блищати починає, наче масло, а тоді зачепить добрий шмат пальцем та в рот. І пожує, і ковтне, і навіть посміхнеться, наче артист, який хоче показати, що складний номер йому ніпочім...

Наші тернопільські читачі тт. В. Костін та Л. Григорович розповідають, що в їхніх краях теж з'явився незвичайний пічник — «трубних справ майстер-верхолаз» якийсь Артем Медведєв, але закусює він надміру щедрі свої гонорари не глиною, а звичайними консервами після чималих випивок у місцевих чайних.

І до того часом дозакусюється верхолаз-гуляка, що всі навколо бачать його рідкісне вміння лазити, тільки не вгору, а рачки...

Та й як Медведєву не пиячити? У нього незвичайна для наших днів монополія: він бере підряди на кладку кільцевих печей, високих труб, може й телевізійну вежу зібрати. Були в нього договори й у Львові, і в Почаєві, і в Щельпакові, і в Тернополі. Виходить, що не можуть без нього обійтися й міжколгоспбуд, і ті, що споруджують спиртозавод чи овочосушарне підприємство. Яку б ціну не заправив — платять.

Бувало, що й 250 карбованців за годину роботи вимагав — платили. І це лише за керівництво. Самого Медведєва на трубі не побачиш. Туди він посилає «підсобних хлопців», наділяючи їх наймізернішою часткою своїх гонорарів.

Тернопільські читачі обурюються:

— Треба покласти край!

— Такого й судити не гріх!

— Куди дивиться фінвідділ!

...Звичайно, Медведєв наживається, використовуючи нужду, і гладити його по голівці не слід.

А коли глянути в корінь?

Медведєви доти рватимуть, доки залишатимуться єдиними і незамінними. Доки наші училища, підприємства, колгоспи, будівельні організації не навчаться готувати фахівців не тільки масових або найбільш поширених професій, але й рідкісних умільців...

Звернулись ми з цим «вузликом» до республіканського управління професійно-технічної освіти. Заступник начальника управління т. Кальченко спочатку послався на плани та асигнування:

— Не передбачено!

— Але ж плани повинні бути гнучкими. Коли життя вимагає, слід швидко відгукуватися, поліпшувати, доповнювати, конкретизувати плани!

— Самі підприємства хай про це дбають. Або хай до нас звертаються й укладають спеціальні договори.

— Хіба ж обов'язково чекати, поки до вас постукають? А чи не краще самим очолити підготовку «рідкісних умільців»? Адже не тільки пічники, верхолази, а, подекуди, й колгоспні ковалі стали «рідкісною спеціальністю». Хіба й ви самі не повинні бути гнучкішими, ініціативнішими, чулішими до того, що болить і що назріло? Адже ніхто за нас не зробить наші плани, першу-ліпшу нашу систему ще гнучкішою, ще розумнішою, кожен на своєму посту повинен про це думати.

...Так, верхолази готовими з неба не впадуть. «Присікти», «судити» — легше, ніж навчити.

Добре, коли б і т. Кальченко, і його товариші по управлінню зробили діловий висновок з такого конфуза: є у нас в республіці могутня мережа професіонально-технічного навчання. І надпотужні домни швидкісними методами споруджувати навчились... І електронні мікроскопи в Сумах чудесно робимо... А для того, щоб трубу над заводом вивести, — принижуємось, кличемо п'яницю Медведєва, навіть за межами республіки шукаємо його, аж з Білгородської області привозимо.

Згодні, товаришу Кальченко, що це конфуз?

О. МИХАЛЕВИЧ.

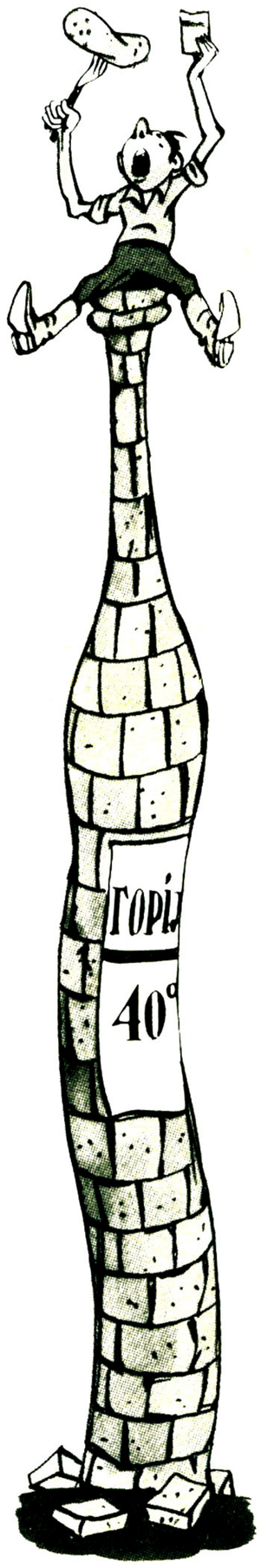

СІМ РАЗІВ НА ВІТЕР...

На світі немає нічого вічного. Навіть контор. Час од часу їх треба капітально ремонтувати і навіть реконструювати.

Настав час ремонту та реконструкції і для контори управління Харківського молочного комбінату. Замінили на конторі дах, перебудували середину, кабінети розширили. Дійшло діло до дверей.

— Пробивай двері тут, — наказали робітникові т. Крамському.

Наказ є наказ. Засукав т. Крамський рукави, пробив капітальну стіну, поставив раму, закріпив, замазав, де треба, навісив двері.

— Заходьте, будь ласка!

Прийшов завідуючий відділом кадрів т. Шубін, він же секретар парторганізації, і, глянувши відповідальним оком на двері, покрутив носом:

— Двері як двері... Але ж, по-моєму, не на тому місці стоять... Ти, Крамський, ці двері замуруй цеглою, а другі довбай ось тут...

Крамський знизав плечима, але наказ є наказ. Замурувати так замурувати. Довбати так довбати. Засукав рукави, поплював на долоні. Та знову — цюк, цюк! Продовбав стіну, поставив раму, закріпив, замазав, де треба, двері навісив.

— От і готово! Заходьте, будь ласка!

Прибув на це запрошення начальник відділу капітального будівництва т. Фрідланд. Окинув відповідальним оком двері, покрутив носом:

— Двері як двері... Але, по-моєму, не на тому місці стоять, бий ось тут...

Робітник знизав плечима, — але ж наказ є наказ. Засукав рукави, поплював на долоні...

— Готово!

Цього разу з'явився сам директор комбінату т. Леонов. Окинув директорським оком двері, покрутив носом:

— Двері як двері... Але хто наказав вам їх ставити тут? Замуруйте ці, а нові поставте ось тут!

Наказ є наказ, а директорський і поготів...

Сім разів засукував рукави робітник т. Крамський. Сім разів стіну довбав. Сім разів двері виймав і вставляв. Народна мудрість каже: «Сім раз одмір, а раз одріж».

Але в цій конторі є кому сім разів різати, та нікому хоч раз одміряти.

К. ЮР.

РЕСТОРАН ПІД ПРАПОРОМ

Де можна напитися з гарантією, що з тобою нічого не трапиться: і у воді не втопишся, і у вогні не згориш, і носа не розквасиш? Будь ласка. У місті Миколаєві, в ресторані «Волна». Ресторан цей цілком справджує свою назву, бо розташувався він на плавучому дебаркадері, а дебаркадер той погойдують хвильки Південного Бугу.

Будь ласка, приходь і пий, скільки влізе. Можеш навіть, напившись, перехилитися через борт... Можеш навіть за борт упасти. Але боятися не треба, бо тебе вмить підхоплять дужі руки хлопців-рятувальників.

Рятувальна станція ДТСААФ розташована тут-таки при ресторані на другому поверсі дебаркадера

Міськрада подбала. І про станцію, і про п'яниць. Отак-таки одним пострілом двох зайців убили товариші з міськради. І про безпеку п'яниць подбали, і клопоту позбулися. Навіщо будувати тепер приміщення для рятувальної станції. Адже простіше над рестораном водрузити прапор рятувальної станції.

Так і смажаться котлети під тим прапором, і «шумить комиш» під тим прапором. А про те, що треба збудувати справжню рятувальну станцію, той прапор працівникам міськради чомусь не нагадує.

А. ПРИСЯЖНЮК.

Мал. БЕ-ША

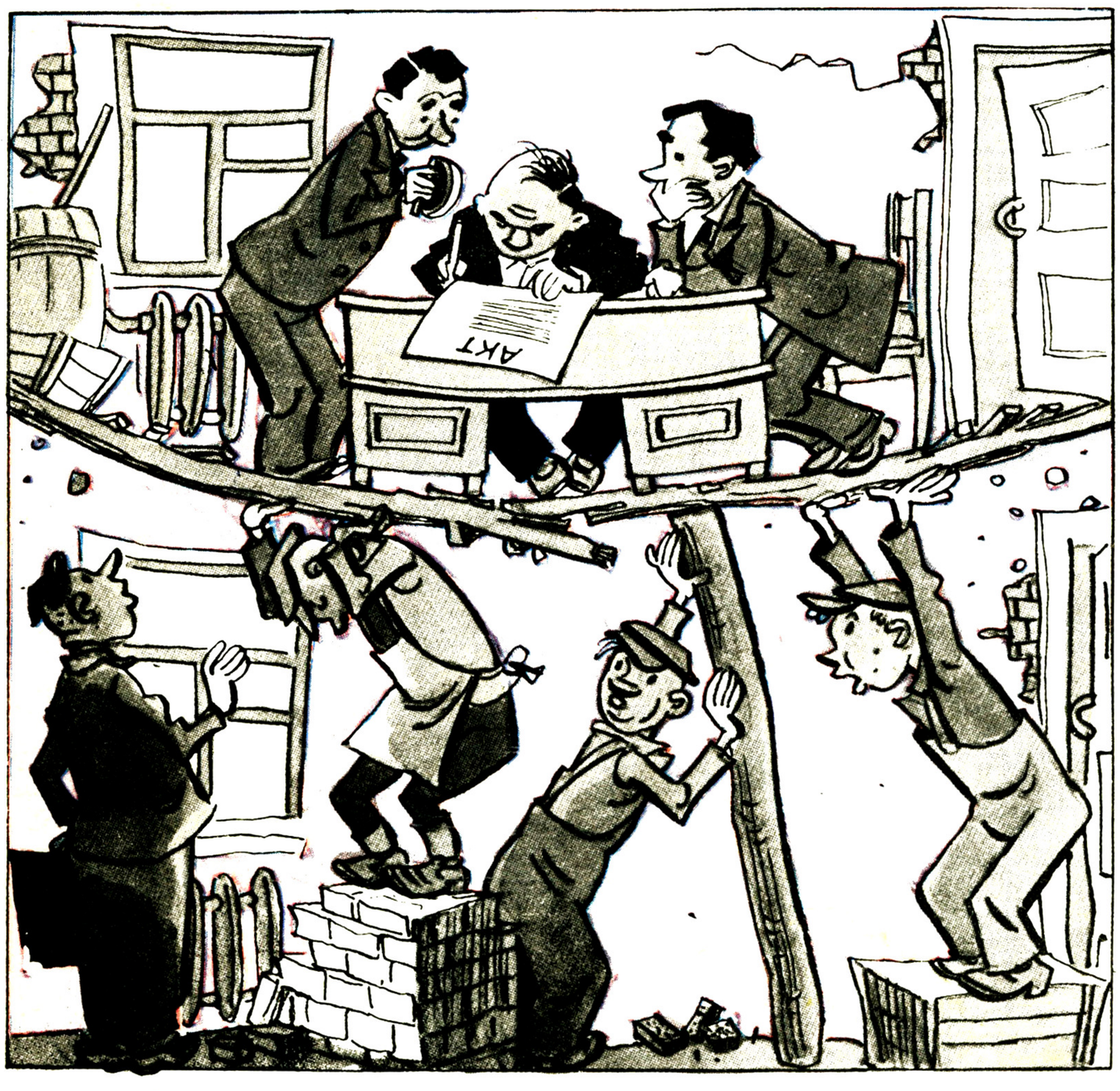

— Тримайтеся, хлопці! Ще кілька хвилин і акт про здачу будинку буде підписано!

Народні усмішки

ВІРНІ СЛУГИ

Везе наймит свого пана до міста.

Назустріч йому їде другий — теж везе свого пана.

Зустрілися на дорозі, і ні один не хоче звертати.

— Гей, ти, — кричить перший наймит другому, — ану звертай з дороги, бо як не звернеш, то я огрію твого пана батогом.

— А спробуй, — відповідає другий, — як ти мого пана зачепиш, то я на спині твого пана весь батіг і пужално поб'ю!

Не довго думаючи, перший наймит потяг батогом «чужого» пана, а другий дав здачі теж «чужому» панові.

І так наймити періщили панів, аж поки ті помліли.

Через деякий час пани зустрілися.

— От бачиш, які у нас вірні слуги, — каже один пан.

— Ще б пак, — відповідає другий, — адже через нас вони побилися.

Повідомив І. ГОРПИНЧЕНКО
з Лещевського лісгоспу, Ленінського району, Сталінградської області.

ЛЮБЛЯЧИЙ СИН

У діда та баби був лише один син, та й той не такий, як у людей. Дуже вже вдався жадним, а особливо до грошей. Коли син виріс, старий вирішив перевірити, що той дужче любить — батьків чи гроші.

Одного разу наказав він старій, щоб та подала йому всі гроші, які були в них. Поклала стара їх на стіл, а батько розділив на чотири рівних купочки та й каже:

— Вирішив я перед смертю розділити всі свої гроші, які зібрав за довге життя... Так ось: оця перша купка — це тобі, бабо, на всілякі обхідки до смерті... Друга купка — це тобі, сину, на розжиток, а третя купка — на мій похорон.

Сказавши це, старий поклав руку на четверту купку грошей та й замовк.

Тоді син, боячись, що батько буде довго мовчати, не втерпів і, поглядаючи на гроші жадними очима, запитав:

— А четверта купка — для кого?!

— А це, — каже батько, — для того, хто мене повісить, бо до своєї смерті мені ще довгенько чекати, а я хочу вмерти сьогодні!

— О! — весело вигукнув син, — то давайте мені! Навіщо ж платити чужому, коли я сам можу повісити і поховати вас?!

Повідомив М. К. КОВАЛЬЧУК
з м. Ровно.

НАТОРГУВАЛА

Зібрався чоловік на базар і каже жінці:

— Зодягай, жінко, нового кожуха, клади на воза шестеро гусей і поїдем до міста на базар.

Приїхали.

Чоловік каже:

— Ти продавай гуси, а я піду прицінюся, що почім.

— А почім же продавати гуси? — питає жінка.

— Прав по п'ять карбованців, а якщо не дадуть по п'ять, то дадуть по чотири, а як не дадуть по чотири, то дадуть по три, а якщо не дадуть по три, то дадуть по два.

Сказавши так, чоловік пішов.

Сидить жінка, кругом оглядається. Дивиться — підходить до неї чоловічок у благенькому сюртучку із гусячим пером за вухом.

— Почім гуси, бабо? — питає.

— Та казав чоловік, щоб я правила по п'ять карбованців за штуку, а як не дадуть по п'ять, то дадуть по чотири, а як не дадуть по чотири, то дадуть по три, а як не дадуть по три, то дадуть по два карбованці.

— Добре, — каже чоловічок, — я їх усі заберу по два карбованці. Зв'язуй докупи. Тільки, бачиш, я забув дома гроші, то ти почекай, я зараз принесу.

— Але ж я вас не пізнаю, — каже жінка.

— А кожуха свого пізнаєш?

— О, кожух свій я пізнаю на кому хочеш.

— То давай мені свого кожуха, а бери мій сюртучок, ти пізнаєш мене, а я тебе.

Зодягнув кожуха, забрав гусей, тільки його й бачили.

Повідомила В. ПОЛІЩУК
з м. Летичева на Хмельниччині.

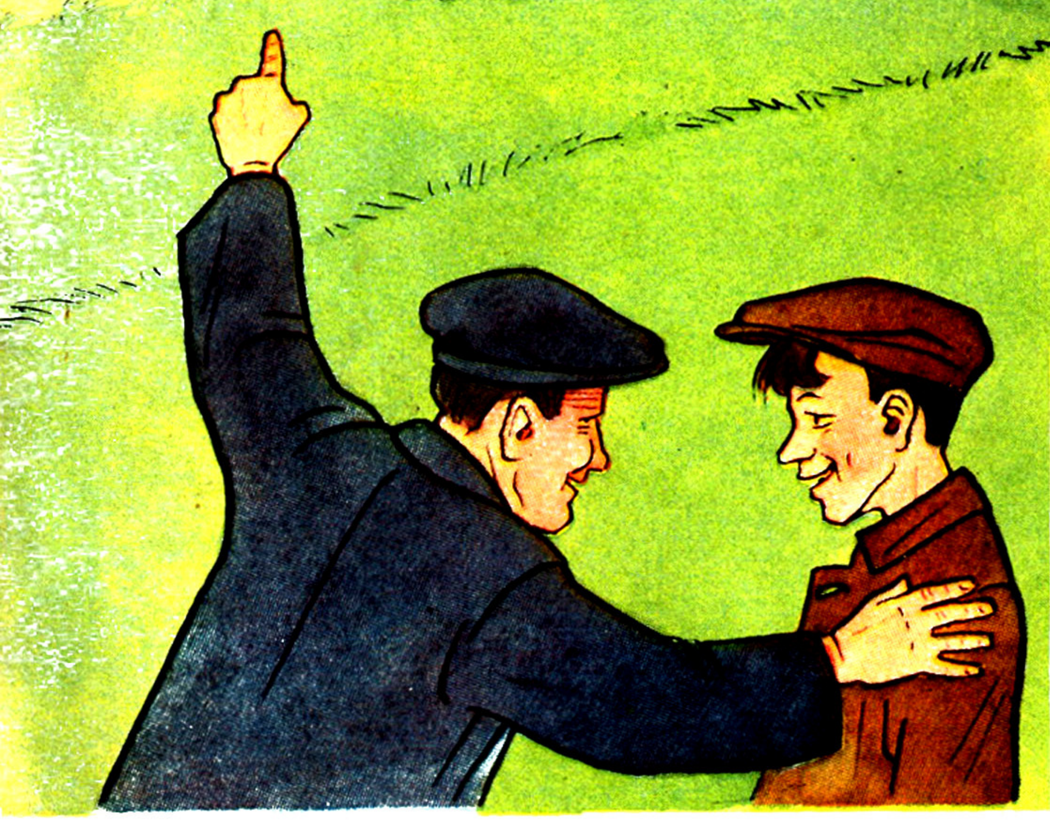

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Чого це вони за свинею женуться?
— Учора міст одремонтували, а вона його сьогодні підрила.

perec-ua.
perec-ua.

ПО КРИХТІ...

ВИПИСКА З ПРОТОКОЛУ ЗАСІДАННЯ ПРАВЛІННЯ ОДНОГО КОЛГОСПУ.

СЛУХАЛИ: О дорезе бичка по необходімості его болезні.
ПОСТАНОВИЛИ: Бичка дорізать, а м'ясо оприходовать по кладовій.

—

Голова сільради, довідавшись, що один чоловік зарізав свиню без спеціального дозволу та продав м'ясо на базарі, затримав його і відправив до відділення міліції, додавши таку супровідну:
«При цьому припроводжається громадянин з свинячою головою.
Додаток сім кіл голови.
Голова сільради...»

З офіціальних документів
виписала Т. МОТОРНА з м. Кіровограда.

* * *

ВИПИСКИ З СУДОВИХ ДОКУМЕНТІВ

Громадянка Ф. на колгоспному ринку займалася спекуляцією своїм м'ясом без клейма, в незаконному місті.

—

Він був не один. Я виходила з того, що, коли почали гавкати собаки і діжурна з лікарні, то на неї хтось кинув каменюку.

—

Громадянин Б. викрав п'ять кг. свинини та півтора язика.

—

Ваш чоловік дійсно працює в колгоспі комбайнером. В зв'язку з тим, що він знаходився на ремонті, його заробіток зменшився.

—

Наклеп — це навмисний, вимишлений вимисел.

Записав член Черкаського
обласного суду А. МАКАРОБ.

Мал. Л. БОЯКА

— Бабусю! Чого ви торгуєтесь? Бога побійтесь!

Книжкова полиця

А ВІН НЕ СТРАШНИЙ

Серед читачів ходить книжечка «На допомогу голубівникові».

Написав її П. І. Патока.

Не будемо високо залітати, оцінюючи цю книжечку, а скажемо лише, що вона потрібна і корисна. Армія голубівників у нас все зростає і добрій пораді вони завжди будуть раді. Та сталось так, що в хороше зерно і кукіль потрапив.

У розділі «Хижаки — вороги голубів» автор дає пораду, від кого треба захищати голубів. Їхні вороги: тхір, куниця, ласка, пацюки. І кіт може шкоди наробити — він душить голубенят.

Все це так. Але ж на одній із сторінок читаємо:

«Страшний голубам також пернатий хижак кібець, бо в боротьбі з ним голубівник безсилий».

А насправді голубівникові і не треба тратити сили на боротьбу з кібчиком, бо він не такий страшний, як його в книжечці змальовано. Це корисний птах; живиться він сараною, кобилкою, жуками, винищує польових мишей.

Схоже на те, що П. І. Патока переплутав кібчика з справжнім хижаком — яструбом-тетерев'ятником, якого завжди і всюди треба винищувати.

А кібчик — не така птиця, щоб її боятися. Нехай він собі живе. Це друг ланів.

Реформа і ПРОФОРМА

«— Діти, — запитує вчитель, — чи бачили ви коли-небудь море?

— Ні! — хором відповідаємо ми.

— Так-от, уявіть собі море і там далеко-далеко корабель, якого ще не видно. Ну, як, уявили собі море?

— Уявили! — відповідаємо ми, але як ми його уявили, — одному богу відомо.

— А уявили ви собі корабель, якого ще не видно?

— Уявили! — відповідаємо ми, хоча ніяк не можемо уявити собі корабля, якого ще не видно».

Так сербський гуморист Браніслав Нушич описував урок географії в одній школі.

До перебудови радянської школи більшість наших учнів мали таку ж уяву про завод, як маленькі герої Нушича про отой корабель.

Часто завод і школа стояли поруч. Часом навіть через дорогу. І якось не помічали одне одного. Хіба що деякі вчителі попереджали учнів:

— Не будеш учитися, підеш на завод!

Не та тепер школа і не той завод. Заводові не потрібні неуки. Зараз вчитель може сміливо сказати учневі:

— Не хочеш учитися, не візьмуть тебе і на завод.

Заводські ворота гостинно відчинились перед учнівською молоддю. І дуже часто після закінчення школи учні цілими класами ідуть працювати на завод, який дав їм хорошу спеціальність.

Наприклад, Харківський раднаргосп для виробничого навчання закріпив за 82 підприємствами економічного району понад 15 тисяч учнів.

Все це нас дуже радує.

Але не скрізь і не завжди керівники підприємств охоче приймають до себе на завод учнів.

Давайте уявно проведемо такий експеримент: зарахуємо таких керівників до школи і одного за одним викличемо до дошки. Хай розв'язують задачі політехнізації школи біля класної дошки.

З кого почнемо?

А хоч би й з директора Конотопського заводу «Червоний металіст».

— Шановний Валентине Івановичу Зайцев. Просимо вас до дошки...

Валентин Іванович встає з-за парти і починає переступати з ноги на ногу.

— Я не вивчив... Я не навчив школярів ні на слюсарів, ні на токарів. Вільних верстатів не було...

Це дуже нагадує школярське: «перо зламалося, а нового не було».

— А тих, що навчили, чому не влаштували на своєму заводі? Адже ж кваліфікаційна комісія вашого ж таки заводу присвоїла учням 3—4 розряди слюсарів-електриків. А ви взяли та й наказали всіх їх зарахувати на завод чорноробами. Комісії своїй не довіряєте, чи як?

— Хіба я один? — захищається Валентин Іванович. — Он Конотопська міська Рада направила 17 випускників середньої школи № 2, які мають спеціальності фрезерувальників й електромонтажників, офіціантами в їдальні та чорноробами на цегельні заводи...

— Сідайте, Валентине Івановичу. Попросимо до дошки директора Сумського насосного заводу Василя Гавриловича Поліщука.

— Я не підготував...

— Уроку?

— Не підготував виробничого майданчика для навчання токарній справі учнів середньої школи № 18...

— А де ж ви їх тепер навчаєте?

— За плечима... — похмуро відповідає т. Поліщук.

Це означає, що учень стоїть за плечима кваліфікованого токаря і стежить за його роботою.

Користь від такого навчання дуже мала. Токар на потоці виточує одну деталь і, в кращому випадку, учень може навчитися теж виточувати якусь о д н у деталь. Якщо учневі навіть і присвоять після такого «заплічного навчання» виробничий розряд, то хіба тільки для проформи.

Тут уже не один токар до учня, а цілий завод повернувся до школи спиною.

Прийшла черга йти до дошки і Василеві Павловичу Седику, директорові Сумського заводу ім. Фрунзе.

І тут клята проформа.

Виділив Василь Павлович для виробничого навчання вісім верстатів, а п'ять з них несправні.

От і спробуй, обернися на трьох верстатах. Спробуй навчи. Один учень вчиться, а десятеро в черзі стоять.

...У Харківській школі № 86 (директор т. Бідний) у виробничій майстерні стоять три верстати випуску 1900 року. Вони так схожі на сучасну техніку, як віл на реактивного літака.

У Харківській школі № 104 (директор т. Шереверенко), стоять чотири верстати. Три з них — для проформи, бо поламалися, мабуть, ще в минулому сторіччі. Невідомо, навіщо перетворюють школи на музеї застарілої техніки...

За таких обставин учні дивляться на політехнічне навчання, як на не дуже веселу розвагу.

Не розв'язана проблема і з кадрами викладачів.

У шкільних майстернях Харкова працює 485 викладачів праці і тільки 210 з них мають спеціальну освіту!

Ніхто тут викладачів праці не готує. Школа сама їх «знаходить».

Так, в одній з харківських шкіл токарну і слюсарну справу викладає колишній... інкасатор. З якого боку підійти до верстата, він не знає.

У Харківській облпрофраді кажуть:

— У деяких з цих учителів така кваліфікація, що вони, показуючи, як треба працювати, раз у раз калічать собі пальці.

Це теж непогано.

У всякому разі, учні навчаться, як не треба працювати.

Але з усього сказаного висновок один. Шкільна реформа — справа великої державної ваги і провадити її для проформи не дозволено нікому.

Так і хочеться всіх вищезгаданих товаришів залишити після уроків «без обіду». Хай посидять і всерйоз задумаються над своїм ставленням до школи.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

Харків—Суми.

ЗОЛОТІ ШЕСТЕРНІ

Якось довелося нам побувати в цирку. Які тільки дива не витворяв там один штукар — не розказати! Захопленню нашому не було меж. Та сивий дідусь з Тернопільщини ніби відро холодної води на нас вилив:

— І чого аплодуєте? — питає. — Хіба це фокуси!? Приїздіть-но до нас, у Збаразький райпромкомбінат. Отам штукарі сидять! Вони вам із звичайних чавунних шестерень золоті зроблять.

— Як?

— А так. Щоб одлити лише одну шестерню, у Збаразькому райпромкомбінаті до 500 людино-годин витрачають. А потім до вартості цих людино-годин ще загальнозаводські витрати плюсують, та й про цехові не забувають, та ще за електроенергію злуплять. Одним словом, шестерня по державній ціні коштує 51 крб., а відлита на Збаразькому райпромкомбінаті обійдеться вам в одну тисячу вісім карбованців ще й 89 копійок!

Не вірите? Спитайте у Підволочиської міжколгоспної організації. Збаразький райпромкомбінат злупив з них за 4 шестерні до цегельного преса 4036 крб. 56 коп.!

Оце штукарі!

М. СЛЮСАРЧУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 21 журналу (1959 р.) було надруковано замітку «Батько і діти» про незадовільне водопостачання цукрового, машинобудівного та спиртового заводів у Кам'янці на Черкащині.

Заступник голови Київського раднаргоспу т. І. Грицюк повідомив редакцію, що раднаргосп вжив заходів до організації нормального водопостачання згаданих заводів. Усі роботи по розчистці русла р. Тясмин та реконструкції системи водопостачання буде проведено за рахунок пайової участі всіх трьох підприємств.

★ Працівники чайної Чаплинського ССТ (Херсонська область) порушували правила продажу спиртних напоїв. Про це у «Перці» № 21 (за 1959 р.) було надруковано листа читача.

Правління Чаплинської райспоживспілки, обговоривши листа на своєму засіданні, за припущені порушення зняло з роботи буфетницю чайної Ковальову, а завідуючому чайної Филенкові оголосило сувору догану.

★ Про те, що головний ветлікар Рогатинської райсільгоспінспекції Мироненко В. К. обіймав аж п'ять посад, писалося у фейлетоні «Маленькі «Здоровенькі були!» («Перець» № 24 за 1959 р.).

Як повідомив секретар Станіславського облвиконкому т. Котов, за допущені зловживання службовим становищем бюро Рогатинського райкому партії оголосило Мироненкові сувору догану з попередженням і занесенням до облікової картки. Рішенням народного суду з нього стягнуто на користь держави 3 000 крб.

★ У «Перчанському телевізорі» («Перець» № 1 за 1960 р.) було показано занехаяний меморіальний будинок, у якому жив колись М. Коцюбинський (м. Бар на Вінниччині).

Начальник Управління музеїв і охорони пам'ятників Міністерства культури УРСР т. Г. Кирилюк повідомив, що після виступу Перця будинок уже частково відремонтовано. Виконком Барської райради виділив додаткові кошти, щоб у цьому році повністю реставрувати меморіальний будинок.

★ У тому ж номері було надруковано листа про нехазяйське ставлення до зелених насаджень у Бердичеві на Житомирщині.

Голова виконкому Бердичівської міськради т. Демиденко повідомив, що за безвідповідальне ставлення до збереження зелених насаджень у місті на завідуючого міськкомунгоспом т. Фарберова та начальника автобусно - таксомоторного парку Месіса накладено дисциплінарне стягнення.

★ Рудницьке кар'єроуправління (Вінницька область) відвантажувало Перегонівському цукрокомбінатові (Кіровоградщина) вапняковий камінь майже наполовину з сміттям. Про це повідомлялося у листі Н. Шарупенка, надрукованому в № 1 журналу.

Цього листа було обговорено на партійних зборах кар'єроуправління. За відвантаження недоброякісного каменю на бригадира Довганя В. Ю. накладено партійне стягнення, а начальника станції Ільченка Г. Д. знято з посади.

Мий Перче!

Купила я в центральному мебльовому магазині м. Черкас шафу з дзеркалом і рада-радісінька повезла її додому.

Та радість виявилася передчасною. Другого ж дня побачила я, що то не дзеркальна шафа, а гріх один: лак покоробився, дверцята скособочилися, вкрилися плямами.

На шафі стоїть марка Чигиринської артілі ім. Богдана Хмельницького.

Передай, Перче, керівникам цієї артілі, що я дуже сумую за своїми грішми, які «зіграли» в їхній дзеркальний ящик!

Є. ПАЛАМАР.

м. Черкаси.

Влаштуй нам, будь ласка, побачення з директором Харківського шурупного заводу. Ми зустрінемо його, як почесного гостя, почастуємо чаєм з двох кип'ятильників, придбаних нами недавно.

До речі, ці кип'ятильники виробляє Харківський цвяхо-шурупний завод, так що директорові буде дуже корисно побачити, як кажуть, свою продукцію в дії. Якщо ж директор повернеться на завод ошпареним, то тут уже не наша вина. Винні його ж кип'ятильники, які обливають людей окропом із численних шпар на корпусі.

Можна було б ще багато чого розказати про ці кип'ятильники, та — годі, і так накипіло на душі. Краще ми про все розповімо директорові заводу. Хай приїде, а вже ми йому влаштуємо гарячу зустріч!

директор будинку інвалідів № 4. Н. ЧЕРЕУХІН,

секретар парторганізації. С. СИДОРЕНКО.

м. Львів.

Колись на твоїх сторінках бачили ми таку карикатуру: на якомусь цвяховому заводі вирішили прибити плакат: «Піднесемо ще вище якість нашої продукції!»

Стукали, грюкали, заганяли цвяхи в стіну, та так ні до чого й не достукалися, плаката не прибили. А чому? Тому, що користувалися гнучкими цвяхами власного виробництва.

Тепер ми знаємо, що трапилася ця пригода у Чернівцях, на заводі «Індустрія». Придбав наш колгосп ящик цвяхів, зроблених цим заводом, а в ньому — добра половина браку: те тупе, те гнуте, те безголове...

Добре було б, аби на прохідній того заводу об'яву прибили:

«Для заводу бракороби —
Гірше всякої хвороби!»

Адже кілька хороших цвяхів директор заводу міг би дома в себе знайти...

Р. ЦИБА.

Станіславська область, м. Городенка.

Поздоров усіх нас — нам купили «Топаз». Топаз — це дорогоцінний камінь. Якщо ж це слово взяти в лапки, то це вже буде телевізор, теж дорогоцінний.

— Приїде технік, — сказали нам вихователі, — встановить телевізор і тоді вже натішитесь!..

Звернувся наш директор до Житомирського ательє з просьбою встановити «Топаз». Звідти відповіли: «Не наша зона. Звертайтесь до Києва». Звернулися ми до Києва, в ательє № 33.

Прийшла відповідь: звертайтеся у Житомир, ваш «Топаз» далеко від нас...

Правду нам вихователі сказали: тепер ми вечорами читаємо вголос київські й житомирські відписки і так тішимось, що далі нікуди!

98 підписів.

Житомирська область, Народицький дитбудинок.

Повідомляємо тобі: у Києві на заводі верстатів-автоматів працюють ще й люди-автомати! Дивно, правда? А між тим, нічого дивного тут немає. Що на цьому підприємстві досягнуто чудес автоматизації, ми переконалися ще тоді, коли звідтіля нам автоматично відвантажили партію шарикопідшипників замість перехідних втулок, які ми замовили. Було це ще в лютому 1959 року. Ми, розуміється, повернули заводові, в Київ, непотрібні підшипники і попросили вислати нам втулки, але цього разу автомат осікся... Довго й багато ми писали до заводоуправління, але жодної відповіді не одержали.

Щось, видно, розладналося у заводських автоматах. Без наладчика тут, мабуть, ніяк не обійтись.

Може, ти, Перче, візьмеш на себе його роль?

Н. БИСТРИЙ, секретар партбюро заводу ім. Фрунзе.

Кремінський район, Луганської області.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

ЛЮДИ БЕЗ ПЕРЕЖИТКІВ

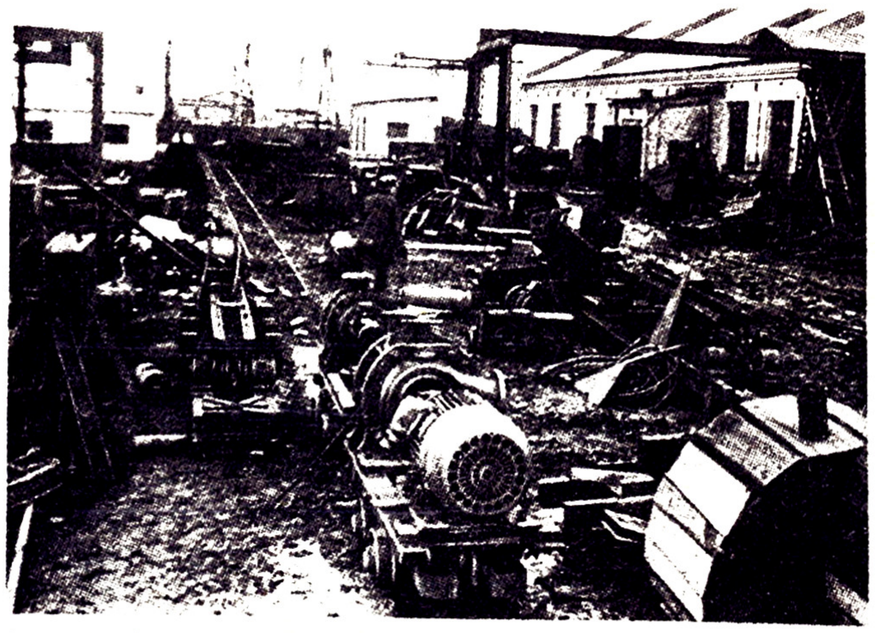

Ні, ніхто не посміє сказати, що в серцях керівників шахти «Нововолинська» № 2 та керівників Центральних електромеханічних майстерень звили собі гніздо різні там пережитки. Адже від них не почуєш, що оце, мовляв, моє, а оце вже буде твоє. Ні!

Ось вони звалили на подвір'ї шахти «Нововолинська» № 2 механізми та устаткування і не сваряться, не кричать: оце моє, а оце твоє! Бо хто тут розбере, де чиє? Все звалено докупи, все псується.

Правда, дехто каже, що якби отак звалити проти неба їхнє власне майно, то вони б закричали, та ще й як!

Все ясно. Незрозуміло лише, з яким серцем дивляться на оцю картинку керівники тресту «Нововолинськвугілля»? Чому вони не сваряться?

ЗАДАЧА НЕ ДЛЯ ДІТЕЙ

Давно відомо обом виконкомам — обласному й міському, — що в Сімферополі обласна дитяча бібліотека тулиться в тісному приміщенні, не має читального залу. Чотири роки відомо, що юним читачам доводиться там навстоячки книжки читати й лекції слухати.

Діти — народ дуже непосидющий, але й вони скаржаться, що від таких занять у них ніжки болять...

Чотири роки дяді, у міській Раді сидячи, вирішують питання про надання бібліотеці хорошого приміщення.

Отож в задачі й запитується Сімферопольський міськвиконком: до якої дати він збирається отак засідати і чи думає приміщення бібліотеці дати?

ЗА ЩО ДАЮТЬ МЕТАЛИ?

Мати в хаті справного телевізора — це ще не означає дивитися телепередачі. Принаймні, такої думки дотримуються мешканці м. Артемівська. У них багато справних телевізорів стоїть, як кажуть, «для мебелі».

А чому? Та тому, що кімнатні антени «не тягнуть». Потрібні антени зовнішні. А для зовнішніх антен потрібні трубки з кольорового металу, потрібен кабель. Де ж їх узяти?

У торговельній сітці міста Артемівська продавці замість кабеля і трубок пропонують покупцям прізвища добрих людей.

— Зверніться, — радять у магазинах, — до Кривошапки, до Мєлова, або ж до Циганова.

І справді. Добрі люди, рекомендовані продавцями, за добрі гроші в необмеженій кількості відпускають і кабель, і трубки. От тільки неясно, як до них потрапляє цей відсутній у продажу матеріал. Щось дуже він схожий на продукцію місцевого заводу по обробці кольорових металів.

Невже на заводі їх преміюють кольоровим металом за красивий колір очей?

Новини медицини

ЛІКУВАННЯ ГУРКОТОМ

У Вишгородку (Ланівецький район на Тернопільщині) відкрилася лікарня, яка дуже швидко лікує хворих. Побуде людина в тій лікарні день-два і зразу ж починає благати:

— Випишіть мене, більше не лікуйте!

Річ у тому, що лікарня має дуже неспокійних сусідів: млин, електростанцію й конюшню.

Як почнуть ці сусіди працювати — кругом гуде, шумить, земля двигтить, стіни трясуться, хворі вуха ватою затикають.

Залізне здоров'я треба мати, щоб лікуватися у такій «кузні здоров'я»!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

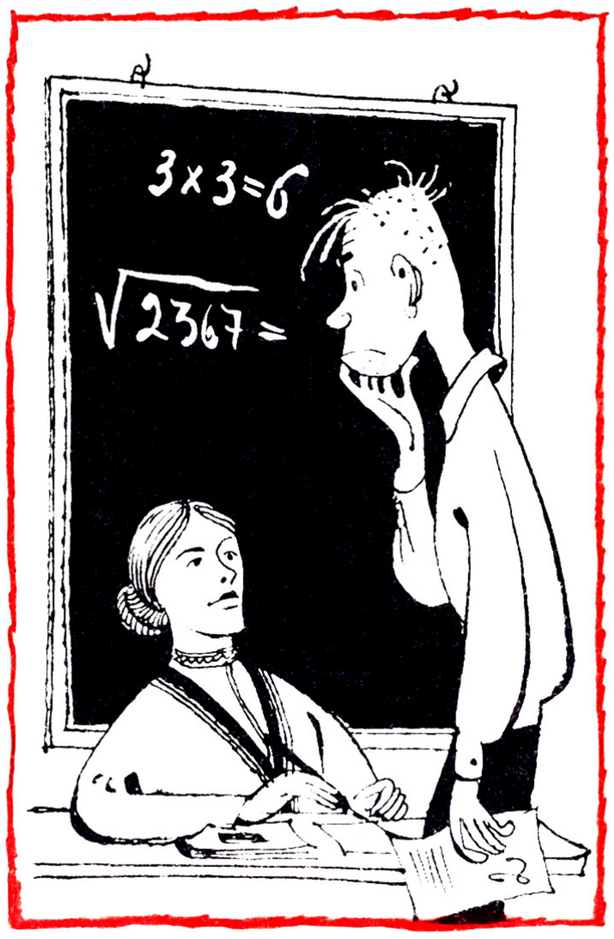

Тут він ні в зуб ногою.

А тут навпаки.

ЗА ГОРІЛКОЮ ЛІСУ НЕ ВИДНО

Кажуть, що в лісі повітря п'янке. З цим важко не погодитися. Повітря у лісі справді п'янке. Але Микола Іванович Зарицький, той самий, що працює в Димерському мехлісгоспі (Київська область), п'яніє в основному не від лісового повітря.

Якось так виходить, що для того, щоб сп'яніти, йому доводиться випивати не тільки лісове повітря. Десять років працює тут Микола Іванович, але за ці десять років мало хто бачив його тверезим.

Не можна сказати, щоб все йому з рук сходило.

За систематичну пиятику і розкрадання лісу Зарицького систематично знімали з роботи... і систематично призначали на іншу роботу в системі того ж таки Димерського лісгоспу.

Почав свою п'яну діяльність Микола Іванович на посаді лісничого Кам'янського лісництва. Допився там до того, що довелося призначити його на посаду інженера мехлісгоспу. Посада ця Зарицького влаштовувала, бо можна було спати в конторі на дивані після чергового прийому п'янких речовин. Проте Микола Іванович більше пив, ніж спав, і довелось його знову перевести в Кам'янське лісництво на посаду помічника лісничого.

Опинившись безпосередньо біля ділової деревини, Микола Іванович почав переганяти її на «ділову» горілку. Ні, ні, деревного спирту він не пив! Просто продавав ліс і купував горілку. Тут уже чаша терпіння переповнилась, і адміністрація мехлісгоспу звільнила Зарицького з посади помічника лісничого, щоб призначити його старшим майстром.

Певне, директор мехлісгоспу т. Мошкало, секретар парторганізації т. Бурлій та голова робіткому т. Артеменко чадіють від Миколи Івановича. Зайде він, дихне, а в них від того п'янкого духу голови обертом ідуть. От і пишуть в напівнепритомному стані наказ про чергове призначення на чергову роботу.

І. КУЩУВАТИЙ.

Мал. Л. КАПЛАНА

Прапор Кісі над Японією.

●

ІНТЕРВ'Ю ПЕРЦЯ

Як мені дісталося...

м. ПЕРЕМИШЛЯНИ. (Наш кор.). Тут, на центральній вулиці міста, в оцьому диктовому кіоску з хвацьким козирком, відбулася в мене зворушлива зустріч з неперевершеним майстром кіоскобудування С. Василишиним (заступником голови Львівської облспоживспілки).

Нижче подаю запис нашої милої розмови.

Я. І давно ви воздвигли оцю халабуду?

В а с и л и ш и н. Торік одгрохав, тут десь і дата була, та, видно, вітер разом з диктом вирвав.

Я. А на біса?

В а с и л и ш и н (глибокодумно). Щоб, нарешті, ощасливити перемишлян книжковою лавкою.

Я. Вартість?

В а с и л и ш и н. Будував, як бачите, без надмірностей, в 30 тисяч вклався.

Я. І як іде торгівля?

В а с и л и ш и н. Перший місяць торгували книжками, другий — дощем, третій — снігом. А тепер складаю кошторис на ремонт.

Під час бесіди мимо кіоска проходив якийсь дядько. Всунув голову у вікно, глянув, що дірявий кіоск порожній, і доречно згадав Руданського:

— Що ж, нічого, — кинув дядько, —
Добре торгувалось,
Що лиш два вас таких гарних
На продаж осталось.

Отак через Василишина і мені дісталося!..

— Він був п'яний, про це свідчить його останній подих.

(Журнал «Панч», Лондон).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

—А хто ж мене молодую та й додому проведе...

Башкирські баєчки

ЗМІЯ

Іще двоязикі
Трапляються люди.
Одним язиком
Тобі лестити буде,
Другим —
Поза очі обслинить, облає...
А два ж язики
У Змії лиш буває.

Марат КАРІМОВ.

РЕП'ЯХ

— Кажуть,
я причіплива рослина,
Це брехня!
Ворожі баляндраси!
То мене
зривають всі тварини
І на шерсть
чіпляють для
прикраси.

Халяф ГАРДАНОВ.
Переклав Ю. КРУГЛЯК.

А Іванівна жива!

Підполковник міліції Литвинцов здригнувся. Чи то йому здалося, чи справді за дверима кабінету хтось сказав глухим, байдужим голосом: «Литвинцов готовий. Опишіть в його кабінеті речі і посадіть тут іншого начальника».

Напевне, йому лише здалося. А виною всьому ота злополучна квартира в будинку № 24 по Червоноармійській вулиці в місті Сталіно.

З того часу, як Микола Тихонов, особистий шофер Литвинцова, сказав, що цю квартиру днями звільнили, підполковник міліції задумав одне дуже привабливе дільце. Правда, дільце не таке просте й не дуже чисте, але надто вже хотілося господареві зіграти перед своїм автовізником роль благодійника.

— Цю квартиру я віддаю тобі, — загадково посміхаючись, сказав Литвинцов. — За самовіддану службу віддаю!

— Олександре Дмитровичу! А якщо Іванівна повернеться? — тихо запитав шофер — Тоді що?

— Помовч! — порадив підполковник. — Треба крутити головою.

Високий і худий, він сидів за столом з похмурим обличчям, немов стратег, заклопотаний розробкою важливої і складної бойової операції. Зняв телефонну трубку і наказав молодшому лейтенантові Попову піти в будинок № 24 по Червоноармійській вулиці, описати майно громадянки Сиганової Валентини Іванівни і віддати акт шоферові Тихонову.

— А як описувати? — заїкнувся лейтенант. — За вироком суду чи...

— Квартира безгосподарна, — сказав Литвинцов. — Господарка, знаєш... померла...

Крім В. І. Сиганової, у квартирі була прописана її дочка Людмила. Недавно вона вийшла заміж і тепер, як-то кажуть, жила надвоє: ночувала то на Червоноармійській вулиці, то в тісній кімнатці свого чоловіка. Людмила людина тиха, скромна, та й професія в неї мирна — продавщиця «Гастроному». Наші стратеги зміркували, що до неї можна застосувати тактику рішучих дій. Їй надіслали категоричний наказ, щоб вона о 9 годині ранку з'явилася до Литвинцова, «маючи при собі всі документи».

Тільки-но ця жінка, налякана таким грізним папером, заглянула до своєї квартири, як туди прилетів наряд міліції. Точнісінько, як в детективних романах, — старший з міліцейських був у цивільній одежі. Він коротко скомандував:

— Вимітайтеся!

Потім було подано вже спокійнішу команду шоферові Тихонову:

— Занось свої речі.

Далі все пішло дивовижно.

— Катай до міськхарчоторгу, до директора Ігнатенка, — наказав Литвинцов шоферові. — Візьмеш там ордер на квартиру. Вона на їхньому балансі.

— Слухаю! — козирнув шофер, але, йдучи до харчоторгу, роздумував: «Який же може бути ордер? Адже Сиганови живуть у цій квартирі десять років...»

Але директор міськхарчоторгу Іван Родіонович Ігнатенко розвіяв усі сумніви — він видав ордер на квартиру, не моргнувши оком.

Після цього Литвинцов розробив новий тактичний хід.

— Твоя дружина працює в міськхарчоторзі, а квартира теж харчоторгівська, — сказав він шоферові. — Так?

— Товаришу підполковник! Вона там ніколи не працювала. Вона, можна сказати, домогосподарка, — зауважив Тихонов.

— Помовч! Я краще тебе знаю, — повчально сказав Литвинцов. — Катай до харчоторгу і візьми довідку.

«Оце так голова!» — подумав Тихонов про свого начальника. Але захопленню не було меж, коли він знову з'явився в харчоторзі. Бухгалтер М. С. Глікін люб'язно заготував фальшиву довідку про те, що гр-ка Тихонова Євгенія Олександрівна працює в харчоторзі продавщицею. Заступник директора міськхарчоторгу С. М. Завадських поставив на тій довідці свою хитромудру закарлючку.

Прочитав шофер довідку, посміхнувся, а прийшовши додому, ще з порога вигукнув:

— Привіт працівникам прилавка!

А потім події розгорнулися, як у чарівній казці.

Дружина шофера Є. О. Тихонова сплачує в касу міськхарчоторгу 8867 крб., оформляє в нотаріальній конторі акт купівлі-продажу і вже вона володарка всієї квартири.

— Як же вам не соромно, Женю? — почав дорікати їй один з родичів Сиганової.

— Комусь ніяково, а мені однаково! — нахабно відповіла новоявлена господиня.

Сам Тихонов раніше, як кажуть добрі люди, не відзначався рішучим характером. Навіть граючи в доміно, він не стукав кісточками, а тихенько клав їх на стіл і частіше всього програвав. А тепер, ввійшовши в роль, він виявив неабияку відвагу. Зразу ж написав Людмилі Сигановій погрозливого листа: «Пропоную забрати речі вашої матері до 10 лютого, після чого відповідальність за них з себе знімаю».

Пославши листа, він зразу ж викинув на подвір'я всі речі Сиганових.

Людмила Сиганова, звичайно, не примирилася з свавіллям. Вона почала шукати управи на законопорушників, почала оббивати пороги міськради. Її скаргу міськрада перепровадила начальникові міського управління міліції, а там вона потрапила до рук... того ж таки Литвинцова. Ну, а вже він знає, що робити, — відписався так, що й комар носа не підточить.

А господарка ж цієї квартири Сиганова Валентина Іванівна жива! Адже з того часу, як Литвинцов її «умертвив», вона перебуває у неврологічній клініці. Через кілька місяців після того, як вона залишила домівку, лікарі сповістили, що лікування проходить добре, і додали: «Хвора просить виписати її додому, перебування у відділенні дуже гнітить її».

Але що могли відповісти дочка і зять? І як вони могли сказати хворій матері, що в неї вже нема власного притулку?

Валентина Іванівна вже давно пройшла повний курс лікування, але лікарі змушені тримати її в Слов'янській лікарні, бо куди ж подітися старій?

Ми не маємо сумніву, що квартиру хворій жінці буде повернуто — закон за неї. А як же бути з Литвинцовим та його прибічниками? Адже сидіти в тих кабінетах, в яких вони зараз сидять, можуть лише люди з чистою совістю!

Г. ЯКОВЕНКО,
м. Сталіно.

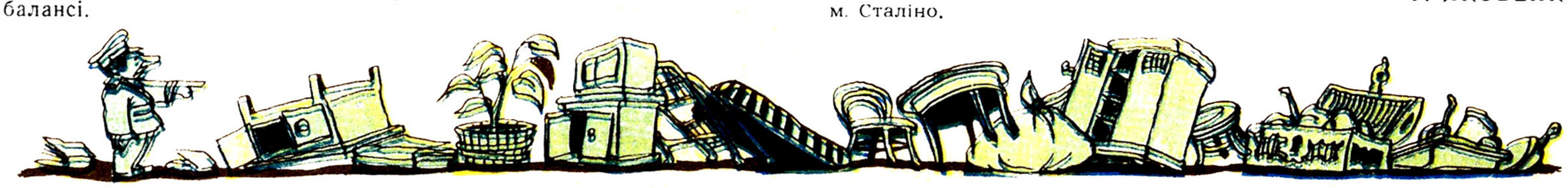

Сатиричні мініатюри

ВІДЗНАЧАЛИ ЮВІЛЕЙ

Співакові ювілей
Тиждень відзначали,
Розливаючи єлей,
На руках качали...

Хоч відтоді рік минув,
Діла — ні на волос,
Бо співак наш так хильнув,
Що утратив голос.

В. ШАРОЙКО.

Херсонська обл.,
В.-Рогачицький район,
радгосп «Рогачик».

НЕСЕЗОННІ МРІЇ

Гриць шукав собі роботи
І не міг знайти.
В січні любить він полоти,
Дині стерегти.

Влітку також спину чухав,
Рук не чув своїх, —
Ждав: зірветься завірюха —
Відкидав би сніг.

П. ЛЮТИЙ.

Київська обл.
с. Пришивальня.

ХТО Б ГОВОРИВ...

— Ач, дармоїд, розрісся як?! —
На Спориша накинувся Будяк.

І. ТЕЛЯТНИК.

Кіровоградська обл.
м. Мала Виска.

РОБОТА ПО СИЛІ

У Гаврила Сарани
Шия хоч обіддя гни.

Має силу він здорову,
Гне, як бублика, підкову.

А де ж робить Сарана
Сторожем коло городу.

Ф. РОМКО.

Одеська обл.,
Ананьївський району
с. Михайлівка.

КОЛЮЧІ СПІВАНКИ

Задивився на Меланку
Тракторист Зівко Трохим,
І огріх на всю ділянку
Потягнувся вслід за ним.

У сараї на соломі
Сплять п'яненькі сторожі.
А завферми вуха чуха:
Де поділись фуражі?

Ой, чия то кукурудза
Заросла з усіх боків?
Мабуть, дума голова там
Полювати на вовків.

Йде пастух Ледачий Савка,
Ледь ворушить п'ятами:
Бережіть, бо кукурудзу
Випасе телятами.

М. НЕТЕСА.

м. Лубни.
Полтавської області.

БАЛАКУЧИЙ АВТОМАТ

(ЖАРТ)

Захотів якось водиці
Із сиропом випить Гнат.
Дві монетки, як годиться,
Кинув він у автомат.

Тільки трапилась заминка,
Лише слинку Гнат ковта.
Не дає води машинка
Й грошенят не поверта.

«Ти постукай, — кажуть хлопці,—
Гроші випадуть умить!..»
Гнат послухав, по коробці
Кулаком почав гатить.

А звідтіль як забалака,
Як гарикне жінка зла:
— Чого гатиш, лобуряко?..
Бачиш, ще не налила!

В. ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

ПОХВАЛИВ

(З народного гумору)

Як зустрілись двоє друзів,
Перший другого спитав:
— Чи не знаєш, хто то в лузі
Вчора цілий день співав?
— Дуже гарно?! Як не знати,
Ми співали з батьком там!
— Ні, ревли, немов телята!
— А, тоді, то батько сам!..

Ол. НЕЧАЙ.

с. Мало-Софіївка,
Щорського району,
Дніпропетровської області.

ПРО ВЛАСНУ ДУМКУ

Папуга солов'я узявсь повчати:
— Потрібно, друже, власну думку мати.

Л. ФОМЕНКО.

м. Здолбунів,
Ровенської області.

ДОБРЕ ЗАМІЖУСЯ

(З народного гумору)

— Чого ти вийшла заміж за Квача?
Він ледацюга! Сім разів женився!..
— Та він мені вже так надокучав,
Що мусила іти, щоб відчепився.

Ів. ГРИГОРЕНКО.

с. Вороньків,
Бориспільського району,
Київської області.

Я ЩЕ Б ЛЕЖАВ...

Кажуть люди про Хому:
«Вже відлежав боки».
Та проте весна й йому
Завдала мороки.
Взимку місце мав одно,
А тепер невдача:
В сад поткнувся — холодно,
Ліг на піч — гаряча.

С. ІЖКО.

Мал. нашого читача
О. КОНОПЛЯНОЇ.

Без слів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), **О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.**

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19,** Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (428) (на украинском языке). Підписано до друку 19. IV. 1960 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02904 Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 2169. Тираж 250 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. БЕ-ША

КИШЕНЬКОВИЙ СИН